

udvalg, var fremkommet en Henvendelse til Udvalget, indeholdende en Række Fælleskrav dels om en Forhøjelse af samtlige Lønninger med 600 Kr., dels om Ændringer vedrørende Dyrtidstillæget bl. a. saaledes, at det straks bringes op til et Beløb, der er i Overensstemmelse med den sidst konstaterede Prisstigning, som har fundet Sted siden Januar 1919. Udvalget var enig om, at ved de foreslaaede Grundlønninger kunde der ikke røres. Omvendt var Udvalget klar over, at den i de sidste Maaneder foregaaede Prisstigning kunde gøre en Ændring berettiget paa andre Punkter. Hele Udvalget var i saa Henseende enig om at foreslaa Dyrtidstillæget for Halvaaret Oktober 1919 til Marts 1920 for de ovfr. under a. nævnte forhøjet fra, som foreslaaet, 540 Kr. til 702 Kr. og endvidere at foreslaa Dyrtidstillæget for den følgende Tid for alle beregnet paa Grundlag af Pristallene for Juli 1919 i Stedet for Januar 1919. Derimod ønskede Venstres Repræsentanter ikke at deltage i Forslagene om endvidere at forhøje de foreslaaede Stedtillæg med henholdsvis 180 Kr., 120 Kr og 90 Kr. ej heller i Forslagene om Forhøjelse af Konjunkturtillæggets Maksimumsprocent fra 40 til 50 og Forhøjelse af hvert enkelt af de i Skalaen i øvrigt anførte Beløb med 150 Kr. Samtlige disse Forhøjelser, som havde fundet Tilslutning hos de nævnte Tjenestemænds-Sammenslutninger, og som vedtoges af Folketinget, bragte tilligemed en Række Forhøjelser af enkelte Lønningsbeløb Udgiften yderligere 17 à 18 Mill. Kr. op. Finansministeren udtalte under Behandlingen, at naar han kunde tiltræde denne Forhøjelse af Udgiften, skete det under den Forudsætning, at det i et andet Lovforslag, nemlig Lovforslaget om nye Lærerlønninger, fremsatte Krav til Statskassen om forøgede Bidrag til disse Lønninger frafaldtes. Der blev ved 2. Behandling af socialdemokratiske Talere gjort Indsigelse imod, at man, som Finansministeren gjorde gældende, var blevet enig om noget saadant i vedkommende Udvalg, men ved 3. Behandling oplæstes en af den socialdemokratiske Gruppe vedtagen Udtalelse, der gik ud paa, at de Uoverensstemmelser, der havde aabenbaret sig ved Sagens 2. Behandling angaaende Kommunernes Udgifter ved Lærerlønninger, beroede paa en forskellig Opfattelse af Rækkevidden af Finansministerens Udtalelser i Udvalget, hvorfor Gruppen anbefalede at stemme for Lovforslaget. Dette vedtoges derefter enstemmig med 84 St., efter at ogsaa Ordføreren for Venstre havde anbefalet at stemme derfor.

I *Landstinget*, hvor der af Finansministeren var stillet en Række Ændringsforslag af overvejende formel Natur, der alle vedtoges, blev Lovforslaget ligeledes vedtaget enstemmig — med 51 Stemmer.

Folketinget vedtog enstemmig med 96 St. Lovforslaget, som det var vedtaget i Landstinget.